

Лицето на момъка трепна въ болка.

— Белославо!

— Ще те чакамъ... Само заради тебъ ще отида, Мирчо!

Той улови ржката ѝ, безмълвно я цѣлуна, единъ, два пжти.

— Нали ще дойдешъ? Сбогомъ! Довиждане! Бързамъ да си смѣня рубата! Да видишъ колко хубаво ще се нагиздя, нѣма да ме познаешъ...

Добромиръ я изгледа съ разширени зеници. Наистина, човѣкъ не би я позналъ отъ далече, тѣй кръшна и закачлива бѣ станала, съ изгарящъ огнь въ голѣмитѣ тъмни очи.

Дъщеря на Зоя... А можеби и на Иванко... — мина като свѣткавица презъ ума на болярина тъмниятъ слухъ носенъ отъ ухо на ухо.

Какво отъ това! Какво му чинѣше нему чия дъщеря е това прекрасно момиче, дали въ житиѣ ѝ тече кръвта на невѣрния красавецъ Иванко, или на строгия князь Белота... Нали тя го обичаше, нали само за него щѣше да бжде тѣй безумно хубава — лицето ѝ свѣтѣше въ мрака нѣжно и бѣло като кринъ...

— Сбогомъ, Добромире, до тази вечеръ!

— До тази вечеръ, Белославо!

Момъкътъ размаха шапка, препусна коня си съ пламнало чело и размжтень взоръ. Лудъ възторгъ разпваше широкитѣ му гърди, пълнѣше сърдцето му съ неспирна пѣсенъ. Сребристосиня нощъ слизаше надъ затихващия градъ. Огромень месецъ, изникналъ задъ чернитѣ назжбени стени на Царевецъ, сипѣше сребъренъ дъждъ по покривитѣ на кжщитѣ, по кржглитѣ, неравни камъни на уличкитѣ.

Добромиръ свали калпакъ, лекъ вѣтрецъ развѣ косата му, разхлади горещото му лице.

Презъ въображението му се нижеха мамещи образи...

Тамъ край тихата родна Камчия, далечъ отъ гнусното гнѣздо на узурпатора, той щѣше да заведе млада съ-